POSTERHOLT

Oliver Piper is in zijn ligfiets zeker geen snelheidsduivel: ‘Soms is het een sauna’

Wie Oliver Piper (57) over de weg ziet rijden, denkt dat er een kleine raceauto voorbijschiet. Toch komt er geen motor aan te pas. De applicatiebeheerder uit Posterholt trapt zijn gestroomlijnde ligfiets zelf vooruit en deed dit jaar mee aan het WK in Sittard.

DOOR TIM VAN SINTFIET

Met zijn geel-rode velomobiel is Oliver Piper een opvallende verschijning op de weg. FOTO KLAUS LIEBERTZ

Al ruim vijftien jaar rijdt Oliver Piper in een velomobiel, een volledig gesloten ligfiets op drie of vier wielen. Zijn liefde voor het bijzondere voertuig ontstond uit noodzaak. Hij kampt met progressief gehoorverlies en droeg vroeger hoortoestellen die gevoelig waren voor vocht. Fietsen in de regen was daardoor lastig. „Ik zocht een manier om te blijven fietsen zonder dat mijn hoortoestellen nat werden. Zo kwam ik terecht bij de velomobiel. Die biedt bescherming tegen weer en wind.” Tegenwoordig heeft hij ook een cochleair implantaat, een elektronisch hulpmiddel waarmee hij weer geluiden kan horen. Zo hoort hij onderweg wat er om hem heen gebeurt.

Piper gebruikt zijn velomobiel vrijwel dagelijks. „Ik wilde meer bewegen en gewicht kwijtraken. Dan kun je naar de sportschool gaan, maar waarom zou ik niet gewoon vijftien kilometer naar mijn werk fietsen?” De vierwieler heeft volgens hem verschillende voordelen ten opzichte van een gewone fiets. Dankzij de aerodynamische vorm kan hij met minder inspanning hogere snelheden bereiken en blijft het voertuig langer doorrollen. Ook kan hij gemakkelijk boodschappen meenemen. „En je hebt nooit meer zadelpijn”, voegt hij er lachend aan toe. Toch kent de gesloten ligfiets ook een nadeel. „In de zomer is het een sauna.”

Een velomobiel is niet goedkoop. Waar een tweedehands open ligfiets soms al voor enkele honderden euro’s te koop is, kost een nieuw gesloten exemplaar rond de tienduizend euro. Sommige liefhebbers gaan bovendien ver om hun voertuig zo snel mogelijk te maken. „Ze gebruiken aerodynamische snufjes en plakken kiertjes af om de luchtweerstand te verminderen”, vertelt Piper, die daar zelf minder mee bezig is.

In juli stond hij tussen zulke fanatiekelingen aan de start van het WK in Sittard. „Hoe vaak krijg je nou de kans om aan een wereldkampioenschap mee te doen? Ik vind dat je zoiets één keer in je leven gedaan moet hebben.”

Op het Tom Dumoulin Bike Park nam Piper het op tegen ligfietsers uit de hele wereld. Hij had zichzelf één doel gesteld: niet als laatste eindigen. „Er reden kerels rond die zonder problemen de zeventig kilometer per uur haalden. Ik kom met moeite aan de vijftig, dus vergeleken met hen ben ik een rijdende chicane.” Hij slaagde echter in zijn opzet en kijkt tevreden terug op zijn WK-debuut. „Het ging mij vooral om de gezelligheid en het ontmoeten van gelijkgestemden. Je spreekt mensen uit allerlei landen die dezelfde passie hebben. Dat vond ik het allermooiste.”